

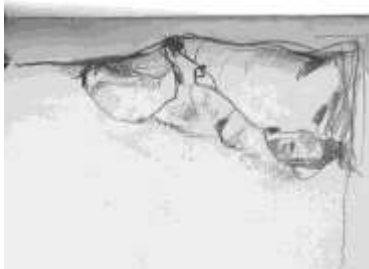
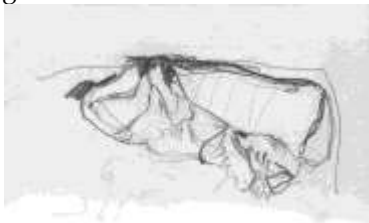
Hartverwarmende Terugblik

Annemarie Hendriksen

Het is een herfstige namiddag. Ik ben laat wakker geworden. Het licht strijkt door de hoge oranje bomen en valt in lange gouden strepen op het nog groene gras. Ik droomde dat ik mijn schilderij droomde. Op de zachte sofa in het atelier ben ik in slaap gevallen nadat ik, samen met pap en mam chocolademelk en koekjes genuttigd heb. Nu is de dag bijna voorbij. Het late licht doet de laatste kleuren van dit seizoen extra gloeien.

Vanochtend was het heel mistig toen pappa me wakker maakte. Na het ontbijt gingen we een rondje lopen door het bos. Een ree sprong weg in het struikgewas en pap wees naar de bleke ronde maan die nog aan de hemel stond. De zon klom boven de nevel uit. Het wonder van het licht en van alle kleine waterdruppeltjes aan al die fijne grasjes en stengeltjes en spinnenwebben! En al die kleine lichtjes die daarin weerspiegelen. Ik moest er diep van zuchten. Pap pakte mijn hand zachtjes vast en ik voelde hem ook genieten. "Ik hoop dat je altijd jezelf kunt verwonderen", zei hij, "want dat maakt dat je op de juiste manier in het leven staat. Leef vanuit je hart en met respect en verwondering voor jezelf en alles om je heen waar jij deel van uitmaakt." Ik keek lang naar hem, in zijn blauwe ogen onder de borstelige wenkbrauwen.

Ik voel liefde voor hem en weet dat hij mij innig liefheeft. We hebben een speciale band omdat ik, net als hij, een tekentalent blijk te hebben. Hij heeft er zijn beroep van gemaakt.



Al jong begon ik met tekenen en knutselen. Het is tot nu de prettigste bezigheid die ik kan bedenken. Lezen is ook altijd fijn maar dan wel zelfgekozen boeken. Nu ik als vijftienjarige op de middelbare school zit, verzet ik mij hevig tegen alle opgedrongen kennis over van alles en nog wat. Daarom hebben mijn ouders besloten dat ik voortaan door pappa thuis opgeleid zal worden tot beeldend kunstenaar.

Sinds kort werken we dagelijks van 8.00 tot 16.00 uur in zijn grote lichte atelierruimte. 's Ochtends schetsen naar de natuur en 's middags leren verf maken en

kleuren gebruiken. Van hem leer ik ook de nieuwste inzichten over het ontstaan van het universum. De hele mensheid is opnieuw haar plaats in de kosmos aan het bepalen in dit postindustriële tijdperk. Ik leer hoe ik op mijn eigen manier en in mijn eigen tempo een beeldende bijdrage kan leveren aan dit nieuwe kosmologische verhaal.

Vanochtend heeft pappa me uitgenodigd om zelf een onderwerp te kiezen en dat uit te werken. De enige richtlijn die hij gaf was: "Laat het uit je verwondering ontstaan".

Na de wandeling begon ik aan het schilderij. Al snel ging ik helemaal op in mijn bewegingen en het lijnenspel en de kleurenpracht. Ik liet me leiden door mijn lijf en het gevoel daarbinnen dat aangaf wanneer ik een stap terug moest doen om te bekijken hoe verder. Verrast en tevreden over mijn werk werkte ik na de lunch verder, nieuwsgierig naar het vervolg. Ineens stond mamma naast me met drie bekers dampende chocola....

Naschrift: Dit verhaal is geschreven op 4 november 2006 (de Netwerkdag) naar aanleiding van de suggestie van Helena Salomonson om een dag uit je leven te beschrijven met behulp van je verbeeldingskracht. Vanuit je verlangen dat onder een gevoel van gemis kan zitten. Ik heb mij een ideale dag verbeeld als vijftienjarige. Mooi was ook dat ik tijdens het schrijven een fijne herinnering kreeg aan het maken van een opstel toen ik zeven jaar was.

Nu, drieëndertig jaar later, is het nog steeds heel goed om mijn verlangen naar begrip en ondersteuning opnieuw te erkennen en vorm te geven. De waarde ervan ontvouwt zich steeds verder in mijn leven. Het helpt me om verbinding te maken met mezelf en met anderen.

Voor reacties: hendriksen84@zonnet.nl

